

HENRIËTTE
DE SMET

Weg van jou

WEG VAN JOU

Henriëtte de Smet

Weg van jou

Westfriesland

www.kok.nl

NUR 340

ISBN 978 90 205 2934 0

Copyright © 2009 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagontwerp: Julie Bergen

Omslagfoto: Getty Images/Zia Soleil

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Map

*Met veel dank aan Karin, Sarah, Wendela,
Bert, Geert en Rammelt*

VOORWOORD

Waar is het begonnen?

Je kunt het me vragen, en ik stel mezelf elke dag wel die vraag, maar ik weet het niet.

Het is gewoon begonnen.

Ik wil het eigenlijk afsluiten.

Toch gaat dat niet, want ik wil het proberen te vertellen, maar het kost me moeite. Zo veel moeite.

Weet je, ik schrijf gewoon aan jou, hoor, liefste, anders lukt het me niet.

Weet je nog, lieveling, hoe het was toen jij bij me was en ik alles precies leek te weten? Meer dan schijn was het toen niet, maar zoiets zeg je denk ik altijd pas achteraf, immers ook toen wist ik zoveel dingen niet, maar dat deed er ook niet toe.

Toen.

We waren jong, in ieder geval zoveel jonger, en totaal onbevangen. En we genoten van elkaar en van het leven. Terwijl dat eigenlijk niet mocht. We hebben samen een boel meegemaakt, hè, grootste liefde van mijn leven? Dat jij dat was bleek natuurlijk pas naderhand.

Ridicuul eigenlijk, dat de hoogste waarden pas echt duidelijk worden als de tijd ze genadeloos heeft ingehaald. Zou dat zijn omdat je met die wetenschap niet kunt leven, niet meer zou durven leven, verlamd van angst om wat je zou kunnen verliezen?

Ik hoop toch, hoe dan ook, dat ik je dat gevoel wel heb weten te geven, dat jij de liefde van mijn leven was. Nee. Bent!

Misschien heb je me iets te veel geadoreerd, en misschien wachtte ik iets te veel op het moment dat jij iets toe ging voegen. Iets? Alles. Walgelijk, want je had al zo

veel onzelfzuchtig en geruisloos toegevoegd, dat is me later pas gebleken.

Jij liet me leven en geloofde in mij, onvoorwaardelijk, meen ik te durven geloven. Ik kon slechts mijn leven leiden omdat jij er was.

Maar ja, ik, ik was zo vol van het leven en hoe dat dan moest. Te vol, denk ik nu.

Ik vertel je niets nieuws als ik zeg dat ik zo onzeker was. Vandaag was mijn broer hier in huis. Met nog iemand.

Ik stond in de keuken en bleef daar maar, want ik voelde me niet op mijn gemak.

Onze keuken.

Ik hoorde hem zeggen dat hij en Liesbeth er genoeg van hadden. Dat het zo echt niet langer meer kon. Jij weet hoe bang ik daar altijd voor ben geweest. En vandaag gebeurde het zomaar.

Jij weet, liefste, hoe ik altijd tegen Philip heb opgekeken, maar in al die jaren niet in zijn buurt leek te kunnen komen. Je weet hoe ik dat altijd gooide op het leeftijdsverschil. Maar ja, vijf jaar is toch niet zo veel? Hoe vaak heb je me in wanhoop wel niet toegeroepen dat ik op moest houden met te willen voldoen aan de verwachtingen van mijn broer en zijn vrouw. Die het nu gewoon gedaan hebben, uiteindelijk.

Want ik moet weg hier, liefste.

Als ik het goed gehoord heb, tenminste.

Weg uit mijn huis.

Ons huis.

Weg.

Weg van hier?

Van alles? Alles alles alles? Ik kom veel liever naar jou toe. Nu meteen.

Je Suze

HOOFDSTUK 1

Het gebeurt precies op het moment dat Daniëlle het portier achter zich dichtgooit. Een paar seconden lang maakt ze met ingehouden adem pas op de plaats. Dit moet het zijn! Het voelde als een fladderig vlindertje, heel bescheiden, heel klein en heel kort, en nu is het weer stil. Dit was geen vlindertje van opwinding.

Dit kan geen toeval zijn! Met haar hand op haar buik loopt ze gehaast op Thom af, die net zijn auto parkeert.

‘Ik heb hem net gevoeld, echt waar!’ roept ze enthousiast. ‘Je meent ’t! Dat moet haast wel een teken zijn,’ glimlacht hij en schuift nieuwsgierig haar hand opzij. Het blijft stil.

De makelaar staat voor het huis op hen te wachten. In deze straat heeft ze altijd graag willen wonen. Als kind fietste ze er elke dag doorheen, op weg naar school. Dan gaf ze haar trappers wat rust, om goed om zich heen te kunnen kijken. In de winter, als het nog donker was, vroeg ze zich altijd af wat er zich achter die gezellig verlichte ramen zou afspelen. Door haar kinderogen kon het daar niet anders zijn dan mooi en warm.

Een twee-onder-een-kap met een ruime oprit, precies waar ze altijd van heeft gedroomd. Aan de zijkant pronkt een weldadige rododendron.

Zou dit huis het dan wél gaan worden? Na de oneindige reeks huizen die zij en Thom al bekeken hebben, lijkt het welhaast onmogelijk. Ook hier zullen ongetwijfeld aanvankelijk verborgen, maar uiteindelijk onoverkomelijke gebreken opdoemen.

De makelaar steekt de sleutel in de voordeur.

Aan het einde van de donkere gang staat een koelkast. Een koelkast in de gang? Daarboven hangt een grote vooroorlogse deurbel.

Maar de vloer heeft prachtige authentieke tegels, nage-

noeg onbeschadigd. De keuken is piepklein, het gasfornuis past er net in. Het aanrecht is veel te laag, van oud graniet. Het is zo poreus, dat de viezigheid er zich door de jaren heen in heeft vastgezet. De gootsteen bestaat uit kleine, kapotte, besmeurde steentjes. Maar de ramen slaan naar de achtertuin open, waar een grootse appelboom een verrassende blikvanger is.

En kijk, hier is de bijkeuken. Donker hout is tegen de muren aan getimmerd. Het is vergaan en het ruikt er bedompt, als in een kelder, maar de bovenste helft van de achterdeur kan apart opengezet worden, zoals je dat vaak op boerderijen ziet. Alleen is dit natuurlijk geen boerderij. Dan de woonkamer. Die is een beetje klein, maar wat een mooie hoge plafonds met de oorspronkelijke ornamenten nog geheel intact!

De makelaar opent de deur naar de achterkamer. Een ruimte van drie bij drie, schat ze.

Tjonge, wat is dit een hokkerig hans-en-grietjehuisje. Het is donker in deze benauwde achterkamer met die veel te grote olieverfschilderijen aan de muren. Er staat wat oud meubilair, en de vaste vloerbedekking is tot op de draad versleten. Ze hoopt maar dat de vlooiën niet op haar benen springen.

‘Die meubels gaan natuurlijk nog weg,’ zegt de makelaar. ‘Je moet er doorheen proberen te kijken.’

Hm, ja.

Ze volgen de man de gang weer in, lopen dan achter hem aan naar boven. Bijna halverwege de trap trekt hij op het bordes een deur open. De wc. Met het roestige, beige beschilderde waterreservoir vlak onder het plafond en een rafelig touwtje om mee door te trekken. Een antiquiteitje.

De kleine overloop geeft toegang tot vier kamers. Een grote en drie kleine. Alle met vaste wastafels, inclusief

scheuren en barsten in porselein dat ooit wit moet zijn geweest. In een van de kleine kamers staat een los bad op pootjes. Dit is dus de badkamer?

‘Er is geen badkamer, hoor, alleen de wastafel heeft watervoorziening. Waarschijnlijk staat dit bad hier voor de sier,’ zegt de man. Hij trekt een ladder omlaag. Die leidt naar de zolder. Een van de vierkanten in het houten balkenplafond blijkt een luik te zijn, waaruit de trap naar beneden glijdt.

‘Zal ik eerst maar een kijkje nemen?’ glimlacht Thom, terwijl hij de ladder beklimt. Kort verdwijnt zijn hoofd in het trapgat. Met een neutraal gezicht keert hij terug.

Nu is het haar beurt.

Beverig beklimt Daniëlle de gammele, houten treetjes. Door een piepklein tuimelraam valt een schemerige verlichting op de zolder. Het is duidelijk dat deze ruimte behalve als opslag voornamelijk als spinnenverblijf diende, maar hier kunnen met gemak twee kamers worden gemaakt.

Net als ze een voet op de vaste grond zet, voelt ze het gefladder weer. Opgetogen door het gevoel dat het haar geeft, kijkt ze naar Thom. Wat vindt hij van het huis? Het is een oude bende, er is nog een lange weg te gaan, maar ze ziet wel mogelijkheden. Hij kennelijk ook.

Thom ziet haar vragende blik en haalt zijn schouders op.

‘Er moet van alles aan gebeuren, echt alles moet vernieuwd. Inclusief alle leidingen,’ mompelt hij.

Ze hebben in de loop der tijd al zoveel huizen gezien, en eigenlijk is dit het eerste waar ze een gevoel bij heeft. En de vraagprijs is niet zo hoog, het zou moeten kunnen.

‘Er zijn veel gegadigden. Het klinkt onsympathiek, maar jullie moeten meteen beslissen,’ zegt de makelaar.

Ze weet dat het waar is. Dit soort jarendertigwoningen is erg in trek, in een tijd waarin de huizen sowieso verkocht

worden als waren het chocoladecroissants.

De makelaar trekt zich discreet terug.

‘Afdingen is geen optie,’ zegt Thom, haar gedachten radend.

‘Dan bieden we toch de vraagprijs, die is niet zo hoog,’ oppert ze.

‘Maar daar zijn we dus niet mee klaar. Er komt maar zo nog anderhalve ton bij.’

‘Dan zou het toch nog net kunnen?’ Ze weet het opeens helemaal zeker. Het is een oude, troosteloze bende, maar het voelt goed. En het heeft veel mogelijkheden.

‘We weten niet of jij wel blijft werken,’ denkt hij hardop. Hij wil het niet. Hij heeft liever nieuwbouw. Veel minder onderhoud, en dat is natuurlijk zo. Maar dit huis is zo charmant, heeft zoveel sfeer. Weer een bescheiden fladertje in haar buik.

‘Hij wil het ook,’ lacht ze, met haar hand meteen ter plaatse.

‘Bewoog hij weer?’ vraagt hij verrast.

Ze knikt. ‘Voelen?’

Ze pakt zijn hand en legt die op de plek. Thom kijkt een beetje beschaamd om zich heen. Nu geeft het vlindertje zomaar wel acte de présence.

‘Voel je het?’ jubelt ze.

‘Oei, wat bijzonder.’

De schat. Hij kan de baby nooit gevoeld hebben, ze voelde het zelf nauwelijks, hij zei het voor haar.

Ze ziet hoe zijn ogen glunderen van trots. ‘Dat maakt het opeens echt, hè?’

De Radetzky mars maakt abrupt een einde aan de intimiteit. Thom haalt zijn telefoon uit de binnenzak van zijn jasje en checkt het schermje. Direct de beller wegklikkend, beantwoordt hij haar niet-gestelde vraag met: ‘Mijn werk. Nu even niet, hoor.’

Resoluut draait hij zich om en loopt naar de makelaar toe. 'We doen het,' hoort ze hem zeggen.

Een vlaag van opwinding giert door haar buik. Dit wordt dus het ouderlijk huis van hun eerste kind, dat juist vanochtend besloot maar eens te laten weten dat het er werkelijk is.

'Gefeliciteerd!' schudt de man hun lachend de hand.

'Het huis was van een oude mevrouw, zij zit nu in een verzorgingstehuis. Haar broer regelt de zaken. Hij zorgt ervoor dat het huis de komende weken ontruimd wordt.'

Liefste, het is gebeurd. Vandaag. Het huis is verkocht. Aan een jong stelletje. Zij is in verwachting.

Ze hebben het meteen gekocht, vertelde Philip toen hij vanmiddag bij me op visite kwam. Ik begreep al niet wat hij kwam doen, want het is natuurlijk niets voor hem om zomaar voor de gezelligheid langs te komen. Hij zei dat hij nog een deel van onze meubels bij me zou brengen. Hij was alleraardigst, bijna geloofde ik hem.

Maar ik heb hier helemaal geen plek voor onze spullen. Onze twijfelaar past net in het slaapkamertje. En er staat een kast. Die stond er al. Daar hangen mijn kleren, en nog een paar van jou; ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om ze weg te doen. In de woonkamer staat onze eettafel met de twee stoelen. Dan de ronde salontafel en mijn fauteuil. De jouwe paste er helaas niet bij. Natuurlijk heb ik ook het theekastje meegenomen. Daar staat nu de tv op. Meer niet. O ja, mijn computer, dat ding dat jij zo belachelijk vindt, staat op een klein tafeltje voor het raam dat uitkijkt op een grote tuin met een fontein in het midden. Die spuit alleen op zondag, is mij verteld, voor als het bezoek komt. Maar dan ben ik toch weer heel blij met mijn computer. Daarmee kan ik fijn met jou praten.

Dit is net een bungalowtent, groter is het in ieder geval niet.

Ik heb vannacht geen oog dichtgedaan, ik moest zo huilen. Vanochtend kreeg ik een ontbijtje. Nou ja, twee bruine boterhammen. Een met een plak uitgedroogde kaas en een met aardbeienjam. Kopje thee erbij.

‘Goedemorgen, mevrouw Blok,’ zei het meisje dat het dienblad binnenbracht, ‘hoe gaat het met ons vandaag?’ Alsof ze me kende. Ik zei natuurlijk dat het goed ging.

Maar bij ‘ons’ denk ik alleen aan jou en mij.

Gisteren heb ik thee gedronken in de recreatieruimte. Een hele grote zaal met allemaal tafeltjes waar de oudjes aanzitten. Het stikt hier van de stokoude mensen. Velen kunnen niet meer lopen, of zijn anderszins hulpbehoevend.

Achter de rollator kwamen ze aangeschuifeld. Dat ding zetten ze naast hun stoel. Ik voelde me achtentachtig. Een van die oudjes vroeg me gisteren hoe oud ik was. Ik wist het opeens niet meer, gek hè? Ik zei twintig. Toen moest ze heel erg hard lachen. Ik was verbaasd, want ik voel me twintig, zeker als ik daar zit. Vanochtend wist ik het opeens weer: ik had er zomaar drieënzestig jaar van afgepeuterd.

Vind jij het goed als die mensen zolang ons huis even lenen? Ze krijgen een kindje, dus daarom vind ik het wel goed eigenlijk, ik denk jij ook wel. ‘Alles voor de kinderen’ is immers je credo. Het moet gewoon maar, en ach, het blijft natuurlijk gewoon van ons. Van jou en mij. Vanuit mijn kampement houd ik wel een oogje in het zeil, dat beloof ik je.

Opgewonden sloot Suze Blok de deur van Huize Heuffelt achter haar. Tijd om de treden te nemen had ze niet; met een grote sprong belandde ze naast de fiets die tegen het

bordes stond. In haar hand hield ze stevig het bosje sleutels geklemd. Het was nu van haar. Ze was de huurster van een echt huis! Wie van haar leeftijd kreeg dat nou voor elkaar, en dat in deze tijd! Een prachtige twee-onder-een-kapwoning nog wel. Ze kon het gewoon niet geloven. Ze ging er meteen naartoe.

Een maand geleden had mevrouw haar bij zich geroepen. Ze zat in de salon, op de grote gebloemde fauteuil, mooi en waardig als altijd.

‘Wil je een kopje thee, Suze?’ had mevrouw vriendelijk gevraagd. Dat wilde ze natuurlijk wel. Bedremmeld had ze plaatsgenomen op de sofa, precies de plek die mevrouw Heuffelt haar aanwees. Ze had er nog maar één keer eerder gezeten, tijdens haar sollicitatiegesprek, twee jaar geleden. Wat was ze toen nerveus geweest!

Er moest iets bijzonders aan de hand zijn, anders had mevrouw haar nooit hier ontboden. Ze had haar werk toch wel goed gedaan? Koortsachtig schoten de gedachten door haar hoofd. Die keer dat ze het raam in het torentje niet goed had gesloten, zou dat nu het onderwerp zijn? Of dat ze het verkeerde vlees had gekocht, vorige week, toen ze voor Pien bij de slager was geweest? Ze hoopte zo dat het niets onoverkomelijks was, want ze genoot met volle teugen van haar eerste betrekking. Het vervulde haar met grote trots dat ze mocht dienen bij een van de meest vooraanstaande families in het Gooi.

‘Ach, dienstbode,’ had Philip gehoord toen ze opgetogen thuishkwam met het bericht dat ze was aangenomen.

‘Beter dan jij,’ had ze lik op stuk gegeven, ‘op dat suffe belastingkantoortje waar je nooit verder komt dan het stof van de papieren afblazen.’

Vader en moeder hadden elkaar aangekeken. Vader zweeg, als altijd. Hij had over zijn bril naar moeder gekeken, die opmerkte dat ze moesten stoppen met dat gekib-

bel, ze waren tenslotte geen kleine kinderen meer. De blauwrood flonkerende robijn schitterde aan moeders linker ringvinger. Moeder had volledig gelijk en daarom was het maar goed dat ze eindelijk het huis kon verlaten, want ze kreeg een prachtige kamer in de chique villa. Dan zou ze meteen van Philip verlost zijn. En vader en moeder zouden geen last meer hebben van hun gekibbel.

Alleen daarom al was ze zo blij met haar nieuwe leven hier in Huize Heuffelt, heel toepasselijk gelegen op een heuvel. Een trotse, veilige vesting, omgeven door grote groene bomen, met twee brede oprijlanen aan weerszijden en een prachtig, oneindig groot gazon aan de achterkant, waar het een oase van rust was.

Hoe vaak had ze al wel niet op dat landgoed rondgelopen, 's avonds voordat ze ging slapen maakte ze er altijd een wandelingetje.

Dromend passeerde ze dan de rododendrons en de rozenstruiken, voordat ze zich onder de beschutting van de appelbomen en de hoge eiken helemaal kon overgeven aan de beloften van het leven. Ondanks de oorlog, want daar merkte je hier bijna niets van. Het enige moment waarop ze zich dat volledig realiseerde was bij een luchtalarm en ja, als meneer om negen uur 's avonds luisterde naar de berichten van koningin Wilhelmina vanuit Londen, op Radio Oranje. Dat deed hij in de kleine torenkamer waar de radio in een kast achter slot en grendel stond verstopt. Die kast was tegen haar kamer aangebouwd. Ze werd vervuld van een intense warmte als ze de vertrouwde stem van de koningin heel zachtjes vanuit het aangrenzende vertrek hoorde opklinken.

Hier was nergens gebrek aan. Ze had het gevoel dat ze in het paradijs terecht was gekomen.

En nu moest ze bij mevrouw komen.

Ze wist zeker dat als mevrouw klachten had, ze alles

zou doen om zich te verbeteren. Alles.

‘Welnu, Suze, zoals je weet gaat Marije ons verlaten. Ze gaat naar haar familie in Friesland en komt helaas niet meer terug. Dat spijt ons zeer.’

Mevrouw glimlachte minzaam.

Suze knikte bedeesd. Ze besloot haar kopje maar niet op te pakken, want haar handen trilden te hevig. Bovendien wist ze niet of het gepast zou zijn om een slokje thee te nemen als mevrouw tegen haar sprak.

‘Dit betekent dat het huis dat zij van ons betreft, leeg komt. Meneer en ik vroegen ons af of jij geïnteresseerd zou zijn.’

Zij in dat grote huis? Het gehele personeel voelde wel een beetje naijver bij de bevoorrechte positie van Marije, die in dat prachtige huis mocht wonen. En nu werd het haar aangeboden?

‘Wij stellen de dienstwoning beschikbaar aan personeel waar we zeer aan hechten. We zijn hogelijk tevreden over jouw inzet en hopen dat je nog heel lang bij ons zult blijven. Zie het als een dankbetoon, als een geste voor de toekomst,’ hoorde ze mevrouw zeggen. Afwachtend keek ze Suze aan.

Suzes mond voelde droog aan, het leek alsof ze niets kon zeggen. Dus knikte ze. Met haar tong probeerde ze de binnenkant van haar wangen te bevochtigen, haar tong leek echter wel een leren lap. Ze durfde geen woord uit te brengen. Het zou betekenen dat ze hier weg moest, weg van haar avondwandelingen over het landgoed. Maar die zou ze ook tussendoor wel kunnen maken.

‘Het is niet zo ver van hier, je kunt de dienstfiets gebruiken, hoor, dan ben je er in tien minuten,’ voegde mevrouw eraan toe. Alsof ze haar moest overtuigen.

‘Goh, mevrouw, heel erg graag,’ fluisterde ze.

‘Wat zeg je, Suze?’

‘Heel graag, mevrouw!’ Ze merkte dat ze er bij was gaan staan, als om haar woorden kracht bij te zetten. Gegeneerd ging ze gauw weer zitten.

Mevrouw lachte.

‘Dat is dan afgesproken. Volgende maand kun je erin. Het is gemeubileerd, dus veel zul je niet hoeven aan te schaffen. We houden per maand tien cent in op je loon. Dat is uiteraard een symbolisch bedrag. Maar officieel noemen wij dat de huur. Dat is het bedrag dat we in het huurcontract vermelden. Het blijft tien cent, altijd.’

Met een grote sprong belandde ze te hard op het zadel van de dienstfiets, die nu van haar was. Ze trapte zo hard ze kon. Wat zou Philip wel niet zeggen! Hij woonde ondanks zijn vierentwintig jaar nog altijd bij vader en moeder thuis. Hij had niets meer dan een zolderkamer in die grauwe straat met aan weerskanten aaneengesloten rijen van precies dezelfde huizen, waar de zon nooit tussen kon komen.

Dat kon natuurlijk ook niet anders in deze tijd; voor hem was het al een groot geluk dat hij het land niet hoefde te dienen. Toch had ze zich vaak afgevraagd of het voor hem niet beter zou zijn geweest als hij dat wel had moeten doen, maar door zijn zware astma had hij dat nooit aangekund. Evenwel, het zou zijn karakter zeker ten goede zijn gekomen. Als hij het tenminste overleefd had; zo velen sneuvelden er in deze helse tijden, of zaten gevangen.

Maar zij ging nu naar haar eigen huis, helemaal voor haar alleen!

Ze gooide de fiets tegen het tuinhekje. Met trillende knieën liep ze het pad op. Haar darmen borrelden woest en haar middenrif trok strak samen. Naar lucht happend keek ze ongelovig om zich heen. Dat ze hier mocht gaan

wonen! Hier in deze border, links naast het huis, zou ze een grote rododendron zetten, wist ze ogenblikkelijk. Misschien niet meteen, er was immers niet gemakkelijk aan te komen nu, maar wel ooit. Ooit zou daar een rododendron staan, net zo uitbundig als die in groten getale op het landgoed bloeiden.

Nu gauw naar binnen. Haar vingers trilden zo, dat ze de sleutel niet in het sleutelgat kreeg.

‘Rustig, Suus,’ mompelde ze en haalde diep adem om het nog een keer te proberen.

Drie hele slagen moest ze de sleutel in het slot omdraaien. Door de hoge, statige gang liep ze naar de keuken, waar zich een prachtig granieten aanrecht bevond over de gehele breedte onder het raam, en het fornuis stond pront in de hoek ernaast. De kolen lagen er nog in, wat gezellig warm zou het hier ’s winters zijn! Ze zag zich hier al bezig haar eigen maaltijden te bereiden.

En wat een grote bijkeuken! Met een vaart gooide ze de achterdeur open. Daar in de hoek van de tuin moest een appelboom komen. Ze schaamde zich een beetje voor haar begerige gedachten, alsof er nu geen belangrijker dingen speelden.

Ze liep het huis weer in en constateerde dat elke kamer ingericht was. Zware gordijnen hingen er van donkerblauw, bijna zwart velours, en een zo goed als nieuw vast tapijt op de vloer. Ze zou altijd haar schoenen uitdoen bij de voordeur, nam ze zich meteen voor.

Vier kamers waren er maar liefst boven, de grootste werd haar slaapkamer, daar stond ook het grootste bed.

Nee, ze hoefde inderdaad niets aan te schaffen, bedacht ze terwijl ze als een prinses door haar paleis heen doolde.

Alleen een rododendron en een appelboom. Die wel.

HENRIËTTE DE SMET

Weg van jou

Een ontroerende roman over twee vrouwen, de een jong, de ander oud, en hun zoektocht naar ware liefde – iets van iedere generatie.

Als mevrouw Blok niet meer thuis kan wonen en naar een verpleegtehuis gaat, wordt haar huis verkocht aan de hoogzwangere Daniëlle en haar man. Maar mevrouw Blok kan haar verleden – en haar huis – niet loslaten, waardoor de vrouwenlevens van haar en Daniëlle elkaar beginnen te kruisen.

Terwijl mevrouw Blok de geheimen van haar leven openbaart in heldere en ontroerende brieven, wankelt het ontluikende bestaan van Daniëlle als moeder. De twee vrouwen hebben meer met elkaar gemeen dan ze denken, zeker als het gaat om liefde en trouw...

Van Henriëtte de Smet verscheen eerder de Sterke Vrouwen-roman *Overboord*.

NUR 301

ISBN 978-90-205-2934-0

9 789020 529340

www.kok.nl